

állításon, Berlinben — megláttam egy képet. A tiéd volt. Egész délután azt néztem. Egy kisdedet ábrázolt; a címe: „Járni tanul...” Attila! Mit akarsz ezentúl csinálni?

ATTILA: Tanítani fogok, és csak Neked akarok élni. Nem látsz rajtam valami különösöt?

TEKLA: Boldog vagy. Mindig boldogok leszünk, hiszed?

ATTILA: Tudom.

ESZTER (be): Jó napot. Elmész, Attila?

ATTILA: Elmegyek, Eszter. Teklával megyek. Tanítani fogok.

TEKLA: Meg festeni.

ESZTER: Hát — isten veled, Attila, szerencsés utat magának is... Én csak azt tudom, kár volt ezért az öt évért, ha ennyire szerették egymást, még szerencse, hogy örömmel veszem távozásodat.

ATTILA: (Teklára néz.)

TEKLA: Nem baj, te drága. Az ember néha nem azt mondja, amit előre elhatároz. Azt mondja, ami legbelül van. (Megcsókolják egymást.)

(Szín kissé elsötétül.)

ANYA HANGJA a távból: Menjtek az otthonotokba. Az otthonotok rá-

tok vár. Attilám, kisfiam, menj az emberek közé. A gyerekek várnak rád. Emberséget várnak tőled és szeretetet. Most már tudsz nekik adni... magadból. Maradj mindvégig tiszta ember... kicsi fiam.

(Szín kivilágosodik.)

ATTILA: Ugye, nem mondtam még, hogy egyelőre csak bottal tudok járni?

TEKLA: Majd rendbe jössz. Csomagod van?

ATTILA: Csak az ecsetjeim, meg két fehér ing, még anyám adta. Láthatod, semmi nyomot nem hagyok magam után. Semmit... S ez azért faj...

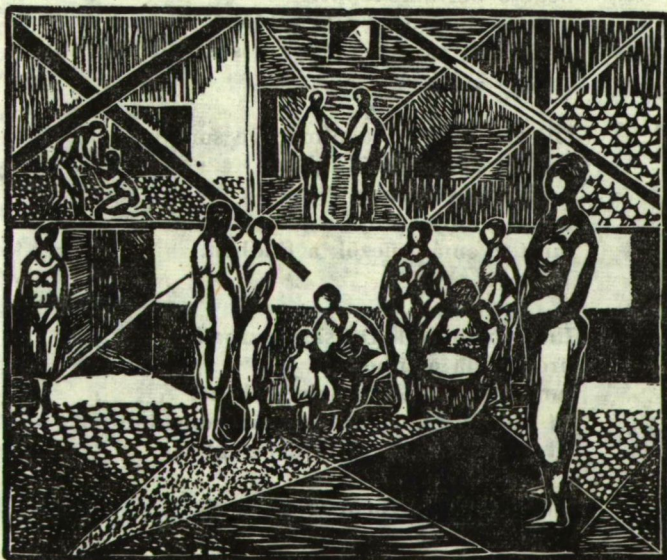
TEKLA: Nem a múlt nyomai a fontosak, hanem a jövő...

(Felsegíti, átöleli, lassan elindulnak együtt.)

(Szín valamelyest elsötétül.)

ANYA HANGJA (kintről; előbb erősebben, aztán egyre halkabban): Maradj mindvégig tiszta ember... tiszta ember... kicsi fiam!

F ü g g ö n y .

GOÓR IMRE FAMECZETE